

jeg ligeledes gaa ud fra senere vil fremkomme gennem Udtalelser fra praktiske Sygekassemand.

Saa har jeg kun et Par ganske enkelte Bemærkninger at gøre om enkelte smaa Ændringer, som jeg dog tror, det vil blive nødvendigt at tilføje. Man har sandsynligvis overset, at ved § 302 i Tjenestemandsløven af 12. September 1919 ophæves faktisk § 26 i Sygekasseloven, den Paragraf, som omfatter hele Sygekasseinspektoratets administrative Ordning og dets Lønforhold med Undtagelse af et eneste lille Stykke, der lyder saaledes: „Sygekasseinspektoratets Embedsmænd og fast ansatte Personale maa ikke være ansatte i, eller tage Del i Ledelsen af Sygekasser, Sygeföreninger eller Sygeforsikrings-selskaber“. Det er alt, hvad der er blevet tilbage af hele den § 26, som hidtil omhandlede Sygekasseinspektoratets administrative og økonomiske Forhold. Selvfølgelig kan man ikke opretholde en § 26 blot for denne lille, som jeg saa maa sige, Undtagelsesbestemmelses Skyld. Bestemmelsen maa tilføjes en anden Paragraf, sandsynligvis den følgende. Det vil kunne gøres uden nogen som helst Vanskelighed under Udvalgsarbejdet. I den foreslaaede Ændring til § 19 har man glemt at gøre opmærksom paa, at der ved dette indføres en ny § 37, men da jeg nu har gjort opmærksom paa, at til Gengæld falder en § 26 bort, er det altsaa saa heldigt, at det nuværende Tal af Paragraffer, 36, i Virkeligheden bliver uforandret.

Af rent formelle Hensyn skal jeg dernæst bemærke, at i den nugældende Lovs §§ 14 og 19 er der brugt Udtrykket „Sindssygeanstalter“. Nu er vi en Gang i de nye Love om Sindssygeforholdenes Ordning i vort Land kommet ind paa altid at bruge Udtrykket „Sindssygehospitalet“. Jeg anser det derfor for selvfølgeligt, at vi i Udvalget gennem et Par smaa Ændringsforslag ogsaa i saa Henseende bringer Lovforslaget à jour.

Jeg kommer saa til den Gruppe af Ændringer, som unægtelig interesserer mig mest, og som sikkert ogsaa vil interessere Tinget mest, nemlig dem, som gør det muligt at føre den nuværende § 7 ud i Livet og yde Hjælp til de kronisk syge. Jeg skal her straks gøre opmærksom paa, at Hovedforskellen mellem det tidligere behandlede Lovforslag og det foreliggende vel nok maa siges at være den, at der ved det nu foreliggende Lovforslag bestemmes, at kun arbejdsføre kronisk syge kan optages i Sygekasserne. Det er et Spørgs-

maal, som har været drøftet i mange Aar. Allerede da Sygekassekommissionen i 1910 —11 arbejdede, var dette Spørgsmaal Genstand for omhyggelig Overvejelse. Jeg kan f. Eks. nævne, at Dr. Kuhn, Hellerup, der altid har interesseret sig meget for praktiske Sygekasseforhold — han er Medlem af Medicinalkommissionen og har haft rig Lejlighed til at sætte sig ind i disse Spørgsmaal —, allerede paa det Tidspunkt i nogle Artikler i „Ugeskrift for Læger“, som for Resten i alt Fald for een Artikels Vedkommende blev tilstillet Rigsdagen i Særtryk, hævdede, at det vilde være det praktisk set rigtigste at skelne bestemt mellem arbejdsføre og ikke-arbejdsføre kronisk syge. Tiden har vist, at han havde Ret, i alt Fald har Ministeriet i dette Lovforslag givet ham Ret, idet det har draget dette Skel og udelukket de ikke-arbejdsføre kronisk syge fra Muligheden af at blive nydende Medlemmer af en statsanerkendt Sygekasse. For at undgaa, at der derved skulde øves Uret mod de kronisk syge, som i saa Fald bliver udelukket, har man samtidig forelagt det Forslag til Ændring i Fattiglovens § 63, hvorefter de ikke-arbejdsføre kronisk syge, som har vist blot saa megen Selvhjælpsevillie, at de i de sidste 3 Aar ikke har opfyldt Helbredsbedingungen for Optagelse i Sygekasse, faar Ret til at nyde de samme Fordele, som en kronisk syg nyder indenfor Sygekassen.

Der er en anden meget betydningsfuld Forandring i det nu foreliggende Lovforslag i Forhold til det, som var til Behandling i sidste Samling, nemlig med Hensyn til Refusionsreglerne. Det Forslag om kronisk syge, der sidste Aar var til Behandling, var et rent Statsforsørgelsesforslag, idet en Sygekasse var berettiget til at forlange refunderet alle de Udgifter, som et Medlem havde forvoldt Kassen i Kraft af en kronisk Lidelse. Jeg tillod mig allerede den Gang at fremhæve, at det vilde vise sig at være praktisk umuligt at afgøre, om en kronisk syg havde været lidende udelukkende af sin kroniske Sygdom eller muligvis helt eller delvis af andre Lidelser, saa at et saadant Skel i Virkeligheden ikke kunde drages. Dette er man her efter min Mening heldigt kommet udover, ved at man siger som saa: De kronisk syge staar i deres særlige Gruppe indenfor Sygekassen, og den forøgede Gennemsnitsudgift, som de viser sig at forvolde denne, bliver udregnet til et bestemt Beløb, hvoraf Statskassen og Kommunen refunderer Sygekassen hver de $\frac{3}{8}$.

Endvidere skal jeg pege paa den